

איכפת לה מה יאמרו אנשים, אבל היה לה איכפת מה יחשבו הילדים. אבא היה בא כל ערב לבקר אותנו, הוא עושה זאת עד היום, איכפת לו מאד מאתנו. אמא סבלה מהביקורים שמרשו לה לא אחת את העצבים, אבל בגלל הילדים לא יכלה לעשות מאומה. לעומת אבא, שמאד רומיננטי ובולט, אמא לא מחפשת להיות

„אני רק מאוהבת בעצמי...“

...אני מאד מאמינה בגורל!“

מפורסמת, ומצניעה את עצמה. אמא פירנסה אותנו, וויתרה הרבה לאבא תמורת הגט. העוכרה שאבא עזב את הבית גרמה לכך, שאמא ואני התקרבנו מאוד אחת לשניה.

מאוהבת בעצמי

עוד כשהייתי בארצות-הברית פגשתי את אורי רום, וגם כמיפגש זה אני רואה את יד הגורל. הוא בא לטייל שם, ונפגשנו במיקרה. התחיל רומן, וכשחזרנו ארצה עברתי לגור איתו. הוא צעיר ממני בארבעה חודשים, וגם הוא לא שירת בצבא. אנחנו גרים בדירת פנטהאוז קטנה שכורה, משגעת.

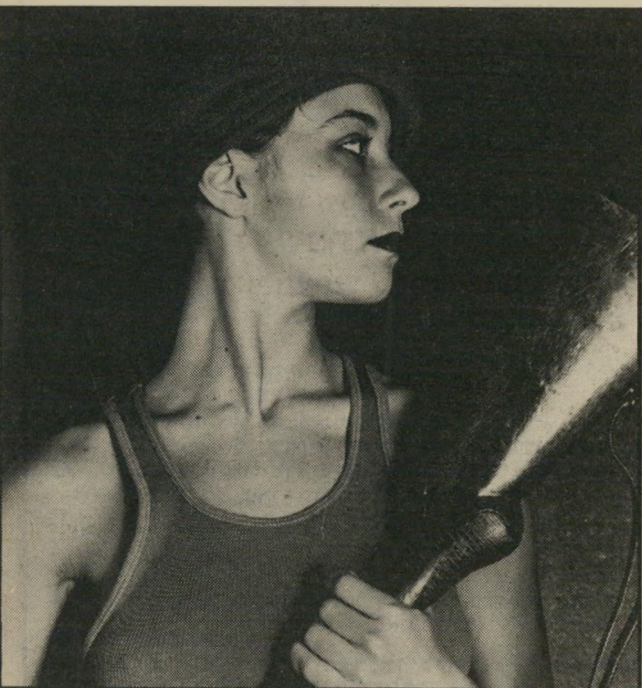
עכשיו פתחנו את המועדון החדש שנקרא קרמלין בדרום תל-אביב, בכניין ששייך לאביו של אורי. הרעיון היה של אורי. את המקום קיבלנו לשנה, חיפשנו משקיעים. לאבא לא יכולתי לפנות, ידעתי

כשהייתי בת 17, התגרשו הורי סופית. למדתי בתיכון בליך ברמת-חן, וכשסיימתי נסעתי לארצות-הברית. הכרתי שם את עדי ברנשטיין, בחור ישראלי שעבר במישלחת משרד-הביטחון שם. אהבתי אותו מספיק כדי לרצות להינשא לו בנישואים אזרחיים. רציתי להישאר בארצות-הברית, צל-צלתי לאבא ואמא כדי לספר להם על התוכניות.

רק אמא הגיעה לשם. היינו תפרנים, והיא קנתה לנו שמיכות ותנור, ואפילו את הטבעת לנישואים. גרנו שנה במנהטן, שנה שתרמה לי מאוד. אני מאוד מאמינה בגורל, אני מאמינה בכך מאז ילדותי, אני מאמינה

בכיתה (בבית-הספר) הייתי מלכה, עם ביט-חון עצמי רב... אף פעם לא נתתי את עצמי עד הסוף... למדתי פשוט להכיר גם את חסרונותי...

רציתי להיות דוגמנית אך החלטתי שאת היופי קיבלתי ושאני צריכה להוכיח שאני חכמה.

לא בצבא גלית נישאה עוד בטרם מלאו לה 18. תקופה קצרה לאחר מכן התגרשה, כך שלא שירתה בצבא. היא מציגה את חייה באופן מפוכח, מבלי לנסות לייפות או להסתיר.

שהוא לא ישקיע שום דבר חוץ מאשר את עצמו. לפתיחה הוא הומין את חצי העיר, ליחסי-ציבור הוא טוב. אמא היא שהשקיעה את הכסף, היא באה לפתיחה עם החבר שלה שמאוד אוהב אותה.

אני מרגישה שאני עוד ילדה, אך התבגרת. פעם כשהייתי עצובה, הייתי יוצאת מהבית והולכת שעות כרגל מרמת-חן לתל-אביב, בעיקר בשעות הלילה, זה היה מרגיע אותי. תמיד פגשתי כלבים בדרך והייתי מרברת אליהם, הם תמיד חברים, אני מרברת אליהם, ואיני פוחדת מאף כלב.

פעם רציתי להיות דוגמנית, אבל הבנתי שעדיף שיגידו שגלית חכמה. יופי יש לי ממילא, זה ניתן לי מההורים. חוכמה זה דבר שאני צריכה לעבוד עליו.

אף פעם לא ניסיתי לחקות את הורי, גירושיהם גרמו לי כאילו לעודף ביטחון עצמי. אך זאת חומת הגנה שבנתי כדי לא להיפגע. זה דפק לי הרבה מערכות-יחסים. אף פעם לא נתתי את עצמי עד הסוף, כשהיה לי חבר הייתי מוכנה לתת עד גבול מסויים.

כשהייתי קטנה הערצתי את עצמי, היום, לעומת זאת, אני רק מאוהבת בעצמי, פשוט למדתי להכיר גם את חסרונותי. שולמית יריב

ההתחלה והסוף בתחילת נישואיהם היה עורך-הדין צבי גירושיהם, הפכה נירה, אם שלושת ילדיו. לעורכת-דין פלילית מצליחה.

